

mere vidtrækkende finansiel Beskaffenhed. Der er altsaa den største Overensstemmelse mellem den ærede Finansminister og mig, idet han sagde, at Skattekommissionen ikke var kommet med noget nyt paa de Omraader, men havde indskrænket sig til at udelade Hovedsagen og dernæst foretaget visse Forandringer i de Reedtz-Thottske Forslag. Det samme siger jeg. Den ærede Finansminister kunde derfor med Føje sige, at de her foreliggende Forslag i Virkeligheden ere noget ganske andet end de tidligere Regeringsforslag, fordi Skattekommissionen havde skaaret $\frac{2}{3}$ eller godt Halvdelen af de tidligere Regeringsforslag bort og havde forandret væsentlige finansielle Punkter i Resten. Det samme siger ogsaa jeg. Jeg ved derefter ikke, om det er den ærede Ordfører muligt at finde den ønskede Uoverensstemmelse mellem den ærede Finansminister og mig i den Henseende. Jeg vil ikke gerne returnere Vittigheder, men jeg kan dog ikke undlade at bemærke, at jeg synes, at den ærede Ordfører næsten gik ud paa at „fikser“ os allesammen ved sin Paastand i den Henseende. Jeg vilde virkelig langt hellere, at han havde fikseret Sogne-Hartkornsskatterne, men det kom det ærede Medlem meget let udenom ved sin — jeg skal indrømme det — udmærkede Vittighed. Men det *var* jo dog kun en Vittighed, og selv med en god Vittighed tror jeg ikke, det vil blive muligt at faa en kommunal Skattelov forbedret paa dens vanskeligste Punkter.

Jeg skal derefter gaa over til at knytte nogle Bemærkninger til nogle Punkter i den ærede Ordførers Foredrag. Jeg vil da først med Hensyn til det Offer, som det ærede Medlem omtalte, der var bragt i § 7 efter Samraad med forskellige mig her nærsiddende Medlemmer af det høje Ting, erklære, at jeg stadig er ganske ude af Stand til at forstaa, hvori det *trede* Offer bestaar, som skulde være bragt fra det ærede Medlem og hans Meningsfællers Side. Jeg skulde jo have undladt at omtale dette tredje Offer. Men hvori skulde det bestaa? Det skal findes i § 7. § 7 er nu en Bestemmelse, som gælder for samtlige Kommuner her i Landet, som giver samtlige Erhvervskommuner her i Landet inden for nærmere angivne Grænser og paa angiven Maade Ret til at beskatte den Næring, der drives i Kommunen, naar paagældende bor andetsteds. Da Landkommunerne jo nu i særlig Grad ere Erhvervskommuner, gives der jo i særlig Grad Landkommunerne Ret til at beskatte vedkommende. Men dette er altsaa ikke

nogen Indrømmelse, som nu er gjort, eller Offer, som er bragt. I 1893—94 var det jo noget som det Mindretal i denne Sal, som nu er Flertal, stillede som en absolut Betingelse for overhovedet at gaa ind paa den da forelagte kommunale Skattelov. Jeg appellerer til det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen), om det ikke var paa Grundlag af, at han ikke kunde faa dette Beskatningsprincip gennemført, som han ansaa for fordelagtigt, nyttigt og godt, at han i 1892 ikke vilde stemme for denne Lov, og først da Tingene med Majoritet havde vedtaget et andet Princip, — Fordelingsprincippet, som jeg for Resten ikke billigede — gik han med til det af Regeringen foreslaaede, men dog under fuld Fastholdelse af sit gamle Princip som det eneste rigtige, nemlig at *Næringskommunen* skulde have Ret til at beskatte. Det, som nu staar i Skattekommissionens Forslag, er Venstres gamle altid hævdede Standpunkt, og bliver det nu gennemført, har Venstre sejret, det skal jeg intet sige imod, men at det skulde være et Offer, der er bragt, at man nu fastsætter det, som Minoriteten i sin Tid og som nu Majoriteten saa ivrigt har kæmpet for, og som Regeringen hidtil har modsat sig — det kan jeg ikke forstaa, paa det Punkt maa det ærede Medlem virkelig have mig undskyldt. § 7 har samme Ordlyd for alle Kommuner i Landet, men er bedst for dem, der fortrinsvis ere Erhvervskommuner. Det er altsaa intet Offer, der herigennem bringes, men det er Gennemførelsen af det Princip, som der i mange Aar har været kæmpet for fra Venstres Side, og som man nu haaber at faa ført igennem. Det maa være velkomment for Venstre at faa det gennemført, og det maa, som sagt, betragtes som ubetinget Sejr for Venstre og ikke som et Offer, dersom det gennemføres.

Naar den ærede Ordfører har udtalt, at Forholdene ere saa forskellige i de forskellige Amter, at det ikke gaar an, at Skattevedtægterne ere ens, vil jeg dog spørge, om han da er af den Mening, at en Indtægt af en fast Ejendom i et Amt bør behandles efter andre Regler i Skattevedtægter end Indtægter af en fast Ejendom i et andet Amt, eller om en Indtægt af en Kapital i et Amt skal behandles efter andre Regler end i et andet Amt, eller om en pensionsberettiget Embedsmands Indtægt i et Amt bliver at behandles paa anden Maade end i et andet Amt, og endelig om personligt Arbejdes Udbytte skal betragtes med andre Øjne i en Del af Landet end i en anden, naar der er Tale